

Miközben Orbán Viktor a fejlett országok jubileumi gyűlésén új világrend közös felépítéséért harcol, s vonja magára a nem is mindig jóindulatú figyelmet, s a munka alapú társadalomra való átállást sürgeti, egyszóval óriási jelentőségű támadást indít minden régi, minden pénzügyi diktatúrában, kizorításban, IMF-rombolásban fogant dolog ellen, addig idehaza kormányának bágyadt kultúrpolitikája egymás után teszi a felesleges gesztusokat a – lejárt lemeznek.

A lejárt lemezt most éppen Alföldi Róbertnek hívják. Az utóbbi napok híreinek egyik főszereplője ismét botrányt kavart, mert ez életének lényege, s az ő legfőbb adottsága. Egy ember, akinek minden megjelenése, akár a színpadon, akár a flaszteron, maga az „előbújás”, szakszóval coming out. Hanghordozása, nőiessége, s mindezek eredőjeként állandósult nyeglesége annak az emberi létformának – a népnyelv másként nevezi ezt, talán pontosabban – a megjelenítőjévé teszi, ami mára Európa egyik veszélyes betegségévé vált és fronttá szerveződött. Alföldi a meleg-kultusz vezérképviselője.

Amikor a magyarellenes Hiller, mint kultuszminiszter kinevezte a Nemzeti Színház főigazgatójának, akkor elsősorban az erkölcsi rombolás szándéka vezette. Valahogy „überelni” akarta Jordán Tamás kinevezését, amelyet egyik rövid futamidejű elődje hajtott végre, ugyancsak botrányos körülmények között, és ami csak az intézmény libsi lepecsételését jelentette. Nem vallották be, de erőszakosságukból világos lett, hogy a felépült új Nemzetinek csak egy Jordán lehet az igazgatója.

Jordán Tamás kinevezése előtt színész volt, aztán külföldre távozott, nem tudni miért, üzemi

Írta: Csurka István

2011. június 05. vasárnap, 05:24 - Módosítás: 2011. augusztus 23. kedd, 14:30

---

bánatában vagy rituális felfrissülés céljából. Hazatérte után nagy színész lett a sajtóban és mint ilyen, az egyetlen lehetséges igazgatója az új magyar nemzetinek. Mert így mentek és mennek a dolgok Pannóniában.

Ezért aztán bemenni a nemzet színházába önérzetes magyarnak, aki érzékeli ezeket a tördöféseket, meglehetősen nehéz. Maga az épület és a látvány is borzalmas. A hídról tekintve valami közel-keleti szörny látható, valami erődszerű, valami idegen. Semmi színházszerűség, semmi vonzó, semmi magyar jelleg nincs benne. Az épület és az eddigi igazgatók sora arra emlékezteti az embert, hogy hazájában ugyanazok az urak, akik a régi Nemzetit lerombolták és a magyar kultúra vezetését, különösen a színházét, kisajátították.

A mai Alföldi-történet banális, ócska, perverz és kiagyalt. Az igazgató úr előbújván kérdést kap az „Az ember tragédiája” színrevitelével kapcsolatban. Tudakolja tőle egy jobbikos nő, hogy miért van orális szex belerendezve a Római Színbe. A szakkáder válaszol, durván, megalázón „sose legyen része jobb orálisban”, vagy valami ilyesmit. Ezzel azt mondja, hogy a színpadon az aktus nem történik meg, csak el van játszva. Így igaz. De mire mentség ez? Semmire. A színpadon az történik valóságosan, ami el van játszva. Alföldi rendezésében szakszerűen van eljátszva. Felvetődik a kérdés, miért ennyire primitíven védekezik a színigazgató-színész-rendező? Mit gondol, mi van más a színpadon, ami nem eljátszva, ábrázolva van? Talán, akit leszúrnak, azt valóban leszúrnak? Így bukik ki, hogy a nyegle úr a botrány kedvéért vállalja a rossz színházi szakember szerepét is. Úgy tesz, mintha nem tudná, hogy a színpadon az a halál, amit annak játszanak el. És, fájdalom, az orális szexszel is ez a helyzet.

Egyelőre.

Alföldi igazgatóvá kinevezése tehát politikai tett, semmi köze sincs semmilyen szakmához vagy művészethez. Fenntartva a Jordán-jelleget, ez bővülés a melegségbe és a politikával fedezett rombolásba. Alföldit nem azért tartják, nem azért hőlégballonozzák vézna tehetségét, hogy igazgasson, hanem, hogy provokációival folyamatosan emlékeztesse alávetettségére a magyarságot. A Tragédiában magára osztja Lucifert. Ezzel az egész művet meghamisítja. Lucifer sokféle lehet, de feminin nem! Iluskából sarki kurvát csinál és röhög. Meg van bízva botrányozással, hogy egy régi, lejárt, marxistán liberális politika jelenlétét, folyamatosságát bizonyítsa. És a kultúrpolitika besétál a csapdába. Felemeli a kezét, hogy most aztán lesújt rá, aztán zsebre dugja.

De ez már a hibasorozat sokadik darabja. Kineveztek itt már a Múcsarnok igazgatójának egy olyan alakot, aki a lebukott filozófusok istállójában szocializálódott és már korábban is Alföldit megszégyenítő módon provokált Debrecenben. Megtettek egy magyarul törve beszélő, a Horn Gyuláénál is szűkebb szókincsű hollywoodi sminkesfélét a magyar film pénzkezelőjének és hagyták és hagyják tanítani a lukácsista–marxista filozófusokat. Ugyan miért? Miért volt lehetőségük ezeknek még pénzt osztani is, és mi szüksége van a magyar tudománynak az ő filozófiájukra? Ezek a megcsinált, összehochmecolt vén bölcsészek egy bűnös, idegen korszak alakjai, ha az állami és akadémiai körforgásból kidobnák őket, nem halnának éhen, mert a nemzetközi Lukács–Marx-cirkusz felkarolná őket, de nem mérgezhethék a magyar levegőt. De a mi kultúrpolitikánknak és akadémiánknak van rájuk pénze, még zsebre is gyűjthetnek, noha katedra itt már nem illeti őket.

Ezek egyszerűen képtelenségek. Alföldit nem most kellett volna felállítani székéből, hanem a kormányváltáskor azonnal és egyszerűen azért, mert Hiller nevezte ki. A többivel együtt, akit Hiller, Gyurcsány és a többi hol marxista, hol liberális nyomoronc szabadított rá a kultúrára, a pénzügyre, a sajtóra és a televízióra. A Nemzeti Bankra, vagy a jogásztársadalomra.

Most éppen az akadályozta meg Alföldi leváltását, ami a botrányt kiváltotta, a jobbkos kérdező, a sértett nő. A „jobbkos nő” hirtelen fogalom lett. Akit kedvére sértegethet az előbújó igazgató, meg mindenki, aki orál. Most egy jelenség, egy új aljasság született meg: a női mivoltában megalázható nő. A politikai hovatartozása következtében megalázható nő. Most mutatta be először nyilvánosan Alföldi Róbert, hogy politikailag korrekt az, ha egy nőt női mivoltában megaláznak. Azért, mert politikailag szélsőséges. Meglehet, kétségtelen, hogy a hölgy, a jobbkost jellemző szakszerűtlen, erőszakos módon kérdezett a sajtótájékoztatón és kérdéseit vissza is lehetett volna utasítani, de orális szexet kívánni neki eddig nem lehetett. Ez alvilág. Ez egy pökhendi, magamutogató liberális erkölcstelenség hagyománya és kultúra elleni bünténye. Ha ez bocsánatkérés és példás büntetés nélkül marad, akkor Magyarországon nincs rend, nincs kultúra és a magyarság felett egy idegen és gonosz hatalom uralkodik.

Ez az eset nem egy véletlen szülötte és nem cél nélküli dolog. Ez fejlemény és következmény. Az önmagát sokszorosan túlélte ellenőrizetlen hatalomkoncentráció fejleménye, ugyanannak a hatalmi elbizakodottságnak a következménye, amely New Yorkban egy takarítónő megerőszakolásához vezetett. Ez kísérlet a magyar tűrés határának felderítésére. Ha látják, hogy megtehető, követik majd más megalázások. Mindaddig, amíg a többség fel nem adja a hatalmát, be nem látja, hogy tehetetlen a liberális melegfronttal szemben. Ma az áldozat jobbkos, holnap a keresztény magyar lesz az.

Hiszen a jobbkos nem is ellensége Hillernek, a kinevezőnek, hanem szövetségese. Ezt a

véletlent már akkor megszerkesztették, amikor a tragédiát még be sem mutatták. A Jobbik ezekkel a kérdésekkel és a cigánykérdéssel azért lett felfegyverezve, hogy megakadályozza a Fidesz kétharmados győzelmét. Ezt, úgy látszik, ma már csak a kultúrpolitika nem tudja. Hiller és a többi liberális, az MSZP és a Jobbik között összjáték folyik. A provokációkat is egyeztetik. Szépen elfogadtatták a közönséggel, hogy amit a Jobbik követel, azt nem lehet, nem szabad teljesíteni, mert azt a szélsőjobb követeli és az visszavonulás volna. De hát, tisztelt Nemzeti Erőforrás és Kulturális Államtitkárság, miért érzik felmentve magukat a tények figyelembevétele alól? Ha a Jobbikot az MSZP gründolta a kétharmad ellen, – ha nem hiszik, kérdezzék meg az UDZ Rt-t vagy a titkosszolgálatot –, akkor miért ez a kímélet a kinevezővel, a főbűnőssel szemben?

Alföldit a nyári szünet előtt bele kellett ragasztani a székébe. (Juj, ingoványos talaj, nem taglalom a következményeket.) Ezért megtámadtatták a Jobbikkal. Így Alföldi egyelőre székében marad, megússza feddással és a sértett magyar közönség pedig elkönyvel egy nagy pofont. És várhatja a következőt.

Magyarországon ma hol lappangó, hol egészen nyílt polgárháború zajlik. Ezt kívülről, az EU felől és New York felől is Cohen-Bendit-os, Strauss Kahn-os erők támogatják, s maga Európa is hasonló megosztottságban és komoly támadások miatt szenved. A magyar társadalom kifosztott és a dolgok nehezen mozdulnak, mert semmire nincs pénz. Már megvan az új alkotmány, de év végéig még a régi van hatályban. Az élet szinte áll, sok-sok család gondjai napról napra nőnek és egyszerre zuhan minden régi bűn, minden régi rablás következménye azoknak a nyakába, akik semmiről nem tehettek. Az Alföldi-féle, most-

már melegséggel is átítatott sajtó pedig uszít és rágalmaz és szítja a polgárháborút. Hazudik. És Alföldi vezérigazgató él, mint Marci hevesen.

De meg is lehet érteni őket. Ők pontosan tudják, hogy ha a kormány túléli a nélkülözés időszakát, akkor nekik örökre befellegzett. Akkor nem a baloldalnak, hanem nekik, rablóknak és orálisoknak lesz végük. Ha magyarság átlából az általuk teremtett hiányok mocsarán és kialakítja új rendjét, szétosztja földjét, akkor megreked az idegen megszállás.

A Kádár-rendszernek akkor lett vége, amikor Moszkva elgyengült és nem tudta már megvédeni helytartóit. Most a nemzetközi orális liberalizmus közeledik ehhez az állapothoz. Még nem tart ott, még lehet rá számítani, de az idő már nem nekik dolgozik. Magyarország a kétharmados győzelemmel ismét frontország, itt akarnak polgárháborút kirobbantani. Alföldi ennek az egyik

kis orálisa. De nem annyira kicsi, hogy azonnal ne kelljen betömni a száját.

Sajnos azonban vannak ennél súlyosabb következményei is a dolognak. Kialakult valami, ami nagyon veszélyes. Pusztán azért, mert Alföldinek, mint olyannak, meleg jelentése van, mert ő most a legveszélyeztetettebb főállású meleg a páston, kialakulóban van egy meleg – heteroszexuális háború. A meleg-kérdés nagyon nagy súllyal kerül bele a telje-

sen ferde jogállami harcba, a balliberálisok alkotmányt, médiatörvényt, az egész új magyar rendszert támadó lázításába. A cigányláztetés, az antiszemitizmus vádjá mellé kapja most Orbán rendszere a melegsérelmeket is. Már kivehető, hogy az Alföldit védő újságírók s politikusok óvatosan már pedzik ezt a kérdést. Ahogy Alföldit védelmezik, abban benne van az előbújó figura jogvédelme, emancipációja és minden utód hátránya: Alföldit nem válthatja fel egy heteroszexuális. És senkit nem válthat fel egy magyar.

Mert a cél most már a mindent felforgatás, a mindenből botrányt keverés. A magyarságtól el kell venni önhite, méltósága, önbizalma utolsó szikráját is. Érezze azt, hogy itt minden rohadt, lássa be, hogy tehetetlen. És adja fel.

A Nemzeti Erőforrás minisztériumának is meg kell értenie, hogy háború van, életre-halálra, és a jelen helyzetben keresztény voltunk is harcra kötelez. Alföldit ki kell rúgni. Első lépésként.